

Liderar el PDC

Hola a totes i tots.
Afrontem altre cop un repte amb el sentiment de fer allò que toca fer, malgrat la dificultat que comporti. La meva candidatura a la Coordinació General del Partit Demòcrata Català és un desafiament ingent, però necessari.
Al Congrés de constitució del PDC entre tots vàrem aconseguir importants mesures de democràcia interna que, malgrat que el procés de primàries que estem vivint ha demostrat que són clarament insuficients, han representat un pas endavant en la línia que sempre ens ha caracteritzat de radicalitat democràtica.
De la mateixa manera, que el PDC acceptés la no renúncia a la via unilateral com a camí per la consecució de la independència de Catalunya, és un autèntic trencament, un enorme salt endavant per un col·lectiu polític que provenint de Convergència transita amb rapidesa cap a un independentisme sense complexos.
És molt el camí per recórrer encara, però no defallirem. Aquesta és també un clar exponent

de la nostra manera de ser: sempre endavant!

Vull agrair-vos la confiança que heu dipositat en mi per aquesta nova empresa d'intentar liderar el PDC. Molts de vosaltres heu fet una feina extraordinària aquests dies, sense la qual hagués estat impossible abordar aquest repte. A l'equip magnífic que han conformat els membres de la candidatura, a l'equip de campanya, als interventors i a tots els qui ens heu acompanyat en actes o ajudant en tantes tasques com ha calgut acomplir aquests dies: moltes gràcies a tots!

Hem fet el que calia i ho hem fet be. Aquesta satisfacció la compartim ja des d'ara. Només em resta per tant animar-vos a participar activament d'aquest nou Partit Demòcrata Català, a votar els càrrecs directius i a fer-lo créixer, estant com està cridat a ser una eina indispensable per a la consecució del nostre objectiu de fer de Catalunya un Estat de dret, independent, democràtic i social. Gràcies!

Ignasi Planas
President de Reagrupament

Sumari

Internacional

Brexit i Catalunya
per Josep Sort

PÀGINA 2

Municipalisme

A Vic, anem endavant
per Josep-Ramon Soldevila

PÀGINA 3

Cultura

Els principis de Reagrupament
per Teresa Casals

PÀGINA 4

Col·laboracions

Renovar-se o morir
per Francisco Garcia

PÀGINA 5

Necessitem un GPS especial
per Vicenç Julià

PÀGINA 6

Rcat i els mitjans de comunicació
per Albert Aragonès

PÀGINA 7

I més...

La secció habitual de llibres de Pere Torra i la tira d'humor

Bon estiu a tothom!

Brexit i Catalunya

La sortida del Regne Unit de la Unió Europea ha esdevingut un terratrèmol de dimensions colossals. Tant que ha fet passar quasi de forma desapercebuda dos esdeveniments clau que es produïren pocs dies després. La presentació de l'Estratègia Global de la Política Exterior i de Seguretat de la Unió Europea, i la totpoderosa Cimera de Varsòvia de l'OTAN. Tots dos considerats clau fins que va saltar la sorpresa referendària.

Una de les derivades del resultat que de seguida va centrar l'atenció va ser Escòcia. Si en el conjunt del Regne Unit, el Brexit es va imposar pel 51,9%, a les quatre nacions, la realitat va ser molt diversa. Així a Anglaterra, amb un 53,4% i a Gal·les, amb un 52,5%, el Brexit triomfà, mentre que a Escòcia, amb un brutal 62% i al Nord d'Irlanda, amb un 55,8%, l'opció de continuar a la UE s'imposà.

El resultat escocès, no cal dir-ho, va ser el més cridaner. Menys de dos anys després del referèndum d'autodeterminació, en el qual els unionistes reeixiren, en gran part utilitzant l'argument de la por i de l'aïllament internacional, el nou escenari producte del referèndum europeu deixa Escòcia condemnada a sortir de la Unió Europea si continua formant part del Regne Unit. Un exemple claríssim de minorització, on la voluntat democràtica de la nació escocesa pot acabar sent totalment ignorada.

Naturalment, la Primera Ministra escocesa, Nicola Sturgeon, va anunciar que aquest escenari era del tot inacceptable i que la convocatòria d'un nou referèndum

d'autodeterminació, tenint en compte la sortida del Regne Unit de la Unió Europea, era una possibilitat que estava estudiant amb molta atenció. I no només això, sinó que li va faltar temps per traslladar-se a Brussel·les i entrevistar-se amb dos dels polítics europeus més importants: el President del Parlament, i etern camaleònic, Martin Schulz, i el polèmic, i cada cop més en la corda fluixa, President de la Comissió Europea, Jean Claude Juncker, que la reberen sota una pluja de càmeres i flaixos que donà la volta al món. Sturgeon, però, no va aconseguir entrevistar-se amb el President del Consell Europeu, Donald Tusk, que va al·legar problemes d'agenda.

Sturgeon, en la seva visita, va proposar que, de forma transitòria, és a dir, fins que no se celebrés el nou referèndum d'autodeterminació, es podia aplicar l'opció "grenlandesa a la inversa". Es referia al fet que Grenlàndia, territori autònom de Dinamarca, estat membre de la Unió Europea, va decidir sortir-ne, i des del 1985, n'és únicament un territori associat. Així, Escòcia podria continuar sent membre de la Unió Europea i, mentre no es fes el referèndum d'autodeterminació, continuar formant part d'un Regne Unit que ja no pertanyeria a la UE.

Aquesta proposta i, en general, tot el rebombori que va generar el tema escocès, va disparar totes les alarmes del govern espanyol, que va sortir a sac per posicionar-se en contra de qualsevol possibilitat que Escòcia romangués a la Unió Europea. La raó, òbviament, és que aquesta possibilitat obre una porta immensa per al cas de Catalunya.

Cal tenir molt present que la reacció a la proposta escocesa,

de continuar formant part de la UE, va obtenir una acollida sorprenentment amable en determinats cercles europeus: a França, Alemanya i Polònia, particularment. No em refereixo a reaccions oficials al més alt nivell, però sí en determinats cercles polítics, acadèmics, d'instituts de recerca. Un fet totalment inesperat, que demostra que la política europea és un joc on el pragmatisme domina clarament per damunt dels textos jurídics, que alguns volen convertir en textos sagrats, petris.

Com no podia ser d'una altra manera, Escòcia ha recorregut a l'estratègia kosovar, d'afirmar que el seu cas és "únic" i no aplicable a altres casos, per desvincular-se del cas de Catalunya, i d'aquesta manera intentar evitar el vet espanyol. Un vet que, de totes maneres, mai no arribarà a tenir lloc, atès que Espanya no està en condicions de vetar res a Europa, si els grans socis europeus s'hi oposen.

En definitiva, el Brexit ha obert una immensa porta per a Catalunya. Probablement, l'impacte més rellevant és a escala psicològica. Allò que semblava impossible, és possible. És una lliçó que cal aprendre i recordar. En aquest sentit, va ser el propi President Puigdemont qui fa poques setmanes ja va afirmar que Catalunya seguia amb molta atenció la campanya referendària, perquè obria moltes expectatives. No hi ha cap mena de dubte que els fets li han donat la raó.

Josep Sort

A Vic, anem endavant

No sé com fer-m'ho. Cada mes, vull escriure un article a La Veu que relacioni la meva tasca a la regidoria de Medi Ambient i Món Rural del meu ajuntament, amb la meva obligació natural de d'intentar que cada dia, la independència del nostre poble sigui més propera. I a més, sempre seguint els compromisos ineludibles que comporten les normes a les que ens comprometem tots els membres de Reagrupament. Els que escriuen en clau nacional ho tenen molt més fàcil, no en dubteu gens ni mica, ja que constantment estan passant coses que ens motiven a reflexionar. I més aquests darrers dies. No m'hagués cregut a ningú, fa dos o tres anys, que m'hagués insinuat alguna cosa semblant a que el nostre partit arribés a

incidir tant en el circ de la política catalana actual.

Però bé, intentaré redactar alguna cosa que lligui amb tota aquesta "maionesa" política. I el primer en que penso és en una de les primeres sensacions que em van venir al cap després de les primeres trobades amb l'equip de govern de l'Ajuntament de Vic. Les sensacions eren que la resta de regidors de l'actual equip de govern seguien unes consignes similars a les del nostre full de ruta.

Vaig comprovar de seguida que la majoria, tenien molt assumides les normes que nosaltres fa tant temps que prediquem: transparència, limitació de mandats, incompatibilitat de càrrecs, eradicació dels amiguismes i els favoritismes, etc. Segurament això es deu a que, la majoria de l'equip,

som joves, o com a mínim ens ho creiem que ho som. I a més, que no tenim gaire bagatge en la política local ja que, per la gran majoria, aquesta és la nostra primera legislatura.

Per aquesta raó, els debats que precedeixen a les decisions no acostumen a ser conflictius. Tots podem opinar lliurement del què vulguem, però l'essència fonamental, la que ens guia en la decisió final, sempre flueix en el marc de les directrius que conformen i resumeixen tan bé el nostre eslògan: independència, democràcia i treball!. Per cert, deixeu-me que hi col·loqui una falca, a aquest trident, jo l'hagués votat seriosament com a nom del nou partit.

Josep Ramon Soldevila

Els principis de Reagrupament

Quan aquesta nova edició de *La Veu* hagi sortit del forn i arribi a les vostres mans estarem a punt de saber l'acceptació que la candidatura de Reagrupament haurà obtingut entre els associats al nou Partit Demòcrata Català. A mi em sembla un molt bon moment per compartir amb tots vosaltres la coherència de Reagrupament en tota la seva curta però intensa vida política.

Sé perfectament que no tothom estarà d'acord amb els meus plantejaments, però jo sento la satisfacció de dir que em trobo defensant exactament el mateix que em va moure a comprometre'm amb el Reagrupament d'en Carretero. Independència, regeneració democràtica i feina ben feta. Ni més, ni menys. Llegeixo les propostes recollides en el nostre document «Treballant per al nostre futur lliure» i penso que voldria per a mi i per als meus fills i néts una Catalunya regida per els principis que s'hi recullen.

La gent de Reagrupament és feïnera. No sé si se'n trobarien gaires que cada setmana dediquessin unes quantes hores del seu lleure, al peu d'una paradeta, compartint amb els seus conciutadans els avantatges de viure en llibertat. Que cada dia, obrin el local a la tarda, que administrin la nostra organització que deu ser l'única que no té deutes

amb els bancs perquè mai no ha estirat més el braç que la màniga. I tot això, a canvi de res que tingui valor material. No esperen ni una plaça a l'administració, ni cap empena per entrar per una porta giratòria. Treballen per al conjunt del país i aguanten incomprendiments, pateixen quan les coses no surten bé i es desmoralitzen. Però quan se'ls necessita, hi tornen a ser. Jo em sento part d'aquesta gent i n'estic orgullosa. I estic convençuda que persones com ells són imprescindibles per bastir aquest país que volem.

Crec que també és hora de rebatre l'argument dels qui diuen «Aquests de Reagrupament no saben on van, ara donen suport a Esquerra, ara se'n van a Convergència. Cada dia són més de dretes...» Potser ara és el moment de dir que, excepció feta de molt pocs periodistes, s'ha tractat molt, molt malament a Reagrupament. No em posaré ara i aquí en camises d'onze vares, però tots coneixem les servituds i les pors dels uns i dels altres... També, ara que estem a punt de començar les vacances, fins i tot podem entendre, que no compartir, aquella dita tan catalana que diu: «Qui té el cul llogat no pot asseure's on vol» Ara, els reagrupats som homes i dones d'objectius nobles, però no anem amb el lliri a la mà. En el nostre petit gran país ens coneixem tots. D'una vegada

per totes: Reagrupament va néixer amb voluntat de transversalitat i d'unitat. No hem estat nosaltres, mai, els qui hem fomentat la divisió entre partidaris de la independència. A nosaltres, el que més ens hagués agradat és haver pogut formar part de tota la força independentista unida i ho hem demanat una i altra vegada. Han estat els interessos de partit que, amb l'excusa de «tu ets de dretes» han fet impossible la unitat que ens hauria fet molt més forts.

Nosaltres vam decidir fer costat al President de la Generalitat, aleshores el president Mas, per ajudar-lo en la tasca ingent que tenia, que teníem al davant. I nosaltres sí que som fidels a la paraula donada. Ara, el nostre suport el fem extensiu al president Puigdemont i no ens presentem per dividir res. Ens presentem per sumar. El nostre bagatge és la nostra coherència i el valor dels nostres principis i la nostra gent. Voluntat de portar al país a la independència tan aviat com sigui possible, transparència absoluta, mai més casos de corrupció, democràcia interna, respecte per als associats, interpel·lació als joves, igualtat d'oportunitats, feina ben feta, el català, la nostra llengua nacional.

Teresa Casals

Renovar-se o morir

Aquests darrers dies estem vivint un procés molt encoratjador des d'un principi. Un procés que ha de culminar amb la creació d'un partit nou, que ocupi la centralitat de l'espectre polític que ha de portar Catalunya cap a la independència. Fa gairebé dues setmanes ja vàrem viure el Congrés Fundacional, que ens va portar un nou Partit Demòcrata Català (perquè així el vàrem denominar, amb permís d'Antoni Castellà i del Ministerio del Interior, que només busquen notorietat amb aquest cas –tots dos–), i que també va portar la definició del grup com a partit independentista i republicà, que no descarta la unilateralitat per aconseguir-les (de moment perfecte, no?) i un reglament intern que imposa les primàries en tots els casos (tant per als càrrecs interns del partit com per a la confecció de les llistes que es presentaran a totes les eleccions d'ara endavant), i les consultes internes vinculants sempre que ho demani la militància. Coses inimaginables en un passat no tan llunyà i que suposen un canvi radical al que fins ara era el funcionament intern, a què l'antiga Convergència ens tenia acostumats. Com deia abans, de moment, perfecte.

Però tot això no seria bo si no es fes una renovació real dels càrrecs interns del nou partit. S'ha de tenir molt en compte que renovació total no significa només cares noves. Significa aconseguir que hi hagi gent que no vingui

imposada per la direcció. I aquí és on, per desgràcia, el tema ha començat a trontollar. La candidatura de Marta Pascal és completament això i per això la gent de Reagrupament hem decidit presentar-nos a la direcció executiva del partit, amb una llista que sota el nom de Renovació i encapçalada pel nostre president Ignasi Planas, ha de portar les noves formes de fer política al Partit Demòcrata Català.

Som una candidatura amb la qual volem que encara quedi més clar que el partit és independentista i que la independència la porta a l'ADN i que no tan sols és una cosa que s'escriu en un paper, ja que és el que la gent vol escoltar. El PDC ha de transpirar independència per totes bandes. Som una candidatura que aposta completament per un funcionament intern democràtic, tal com la

societat actual demana a un partit del segle XXI. Som una candidatura que vol que el nou partit sigui un reflex de la societat i que per això declara que ha de ser transversal, tal com ho és la pròpia societat. Una candidatura que, com ja he dit, significa el canvi real en les persones que ocupin els càrrecs directius.

Però perquè això deixi de ser un somni i es faci realitat és necessari absolutament que la gent ens voti el proper dia 23. Que tots voteu la candidatura Renovació, el proper dia 23. Així que us animem a votar, ja sigui presencialment o telemàticament, per tal de poder acabar el canvi real dins del PDC. El somni es pot fer realitat. El somni s'ha de fer realitat. Renovar-se o morir.

Francisco Garcia

Necessitem un GPS especial

Abans, quan fèiem excursions o marxes per la muntanyes, quan anàvem més o menys perduts o desorientats, ens aturàvem per consultar la brúixola o, si de cas, els mapes, si en dúiem. O també, i alternativament, mirant la posició del sol o el de l'estrella Polar. Imaginem que avui dia, aplicant les noves tecnologies, els GPS i d'altres aparells, com és ara mòbils intel·ligents o de darrera generació, aquest problema el tenim, gairebé i en molt bona part, solucionat.

El comentari ve a tomb perquè tot sovint ens fa l'efecte que anem un xic (essent optimistes) desorientats. En el nostre propi procés cap a l' independència, necessitem urgentment un GPS, o un *Tom Tom*, o com coi se digui, però... tot seguit! A l'abast dels nostres líders polítics responsables, els que d'una forma o d'una altra, sigui RUI o sigui DUI, sigui la fórmula que sigui, ens dugui a la "terra promesa", fem el cim, o introdueixi la pilota dins la porteria contrària.

D'ençà del bloqueig de la CUP als pressupostos, davant de l'anunciada "moció de confiança", per part del President Puigdemont, "la penya", està certament

desorientada, no sap ben bé si el famós termini de divuit mesos per a completar el procés segueix "el seu camí", com si res, si s'ha donat aquest temps com a "etapa neutralitzada" (en termes ciclistes), o si, definitivament, s'ha suspès el partit, i se n'ha anat tot "a norris", almenys provisionalment, i fins que es fixi la data d'un nou partit.

Per acabar-ho d'adobar, l'afecció dels "boixos nois" de l'ANC no saben ben bé si han de xiular a l'equip contrari, si han de fer una cridòria de protesta al nostre equip, per no saber treinar jugades bones, o fer com els "hooligans" d'alguns equips de futbol, que llencen pilotes al camp, de la dubtosa marca RUI, perquè s'aturi el joc, l'àrbitre invalidi la jugada i es perdi temps.

Al mateix temps, el president Mas, i el capità i mànager de l'equip, Carles Puigdemont, aprofiten l'impàs, per canviar el nom del club, el color de la samarreta de l'equip, també els òrgans interns de l'entitat, els de la Junta Directiva, estudien refer un Projecte de nou Reglament de Joc, els assessors estudien nous fitxatges (aquí o ho canviem tot o no

canviem res). També canvien les oficines del club. Tanmateix, les joves promeses reagrupades i figures consolidades de "l'equip filial" reclamen el seu lloc de joc en el primer equip. Tot això, els "veterans recremats" i "antigues glòries" s'ho miren amb un gran recel. Que amb tot això no ens despistem i no perdem el nord.

Però...no ens preocupem... ve l'estiu. Tot plegat no serà més que el típic "escalfament d'estiu".

Al setembre, un cop passada la calor, i amb la fresqueta, tot ho veurem més clar. Aquest proper 11 de setembre cau en diumenge, i d'ara a ençà, qui sap el que pot passar. Mentrestant, que les penyes d'animadors, ANC, OC, i AMI, aprofitin el temps que manca per fer un "congrés de penyes" i que intentin posar-se d'acord. Al setembre... o tot s'arregla i s'encarrila ràpid i de cop o... com a mínim (i en el millor dels casos) descarrila per un temps. Esperem, en bé del país, que sigui la primera opció.

Bon estiu!

Vicenç Julià

Reagrupament i els mitjans de comunicació

Des de l'inici de Reagrupament hem tingut un boicot informatiu descarat. Escrivint de memòria, recordo al començament actes multitudinaris, l'Assemblea al Palau de Congressos de Barcelona i el final de campanya a l'Auditori, per dir-ne algun, on gairebé vam aplegar 3.000 persones. La del Palau de Congressos de Barcelona, amb l'aparició d'en Joan Laporta i el seu famós "moralment reagrupat" va tenir un tall al Telenotícies de Televisió de Catalunya d'uns cinc segons. L'acte final de campanya de l'Auditori, ple a vessar, ni un segon. Quantes vegades hem vist a en Joan Carretero o la Rut Carandell, abans, o n'Ignasi Planas o en Marc Viñolas, ara, entrevistats a Catalunya Ràdio per la Terribas o a RAC 1 per en Basté? Cap. Quan la Rut Carandell va entrar al Consell Executiu Nacional de Convergència va anar, algú cop, a la tertúlia dels Matins de Televisió de Catalunya, però mai la presentaven com a vicepresidenta de Reagrupament. En Marc Viñolas va anar una temporada a les tertúlies de Televisió de Badalona, cert, però, amb tots els respectes per als badalonins, no és el mateix que una entrevista a Televisió de Catalunya o a 8TV. La relació amb la premsa escrita, si fa o no fa, gairebé igual que amb l'audiovisual. Petits retalls quan els hi ha interessat o quan hem creat alguna polèmica, això sí. Cap entrevista quan vam signar l'acord amb Convergència, i això que en el mateix acord posava clarament que ens

donarien visibilitat pública. En els digitals és on hem tingut més presència. Potser perquè som una Associació que ja vam començar molt forts en aquest àmbit.

Per què Reagrupament no hem tingut aquesta cobertura mediàtica, com si que l'ha tingut Ciudadanos o Societat Civil Catalana, per posar dos exemples clars de partits o grups que no tenien representació, com els Ciudadanos, o només són un "grupo de opinión" o una "asociación cultural", com es defineixen els de Sociedad Civil Catalana? La resposta és molt clara: no interessava que les nostres propostes accedissin al gran públic. Com donar veu a gent que proposa una Declaració Unilateral d'Independència, la Regeneració Democràtica o la Excel·lència en el treball, els nostres tres grans eixos? Això demostra que no existeix la independència dels grans mitjans de comunicació. Que aquests estan teledirigits i que no informen com ho han de fer, quan hi ha una notícia.

Escric aquest article perquè aquestes darreres

setmanes, des de la lluita per l'elecció a la Secretaria General del Partit Demòcrata Català, on Reagrupament ha presentat una candidatura potentíssima, estem sortint com mai als mitjans. Encara que, si us hi fixeu, sobretot a Televisió de Catalunya, ja tenen el seu candidat oficial. És descaradíssim com estan donant molta més cobertura a la Marta Pascal que a l'Ignasi Planas, però, aquest cop, no ens poden amagar ni vetar. Us imagineu un debat a Televisió de Catalunya entre els dos candidats? Escric aquest article quan encara queda una setmana de campanya. Quan el llegiu ja haurà passat aquesta. Em jugo un pèsol, com diu el mestre Puyal, que aquest debat no es farà, i no perquè no sigui important, que ho és, sinó perquè tenim el millor candidat i aquest segur que "destrossaria" la rival i això no els interessa. Tan de bo m'equivoqui!

Albert Aragonès

Celebrant l'ociositat amb Jerome K. Jerome

Jerome K. Jerome. *Tres homes en una barca* (per no parlar del gos). Traducció de Josep Marco. Blackie Books, 2015 / Jerome K. Jerome. *Pensaments ociosos d'un ociós*. Traducció d'Alba Dedeu. Girona, Ela geminada, 2016

Quan vaig conèixer el resultat del referèndum de l'anomenat «Brexít», de seguida vaig anar a cercar *Tres homes en una barca* (per no parlar del gos). És un llibre deliciós, divertidíssim, que, malgrat haver estat escrit al segle XIX conserva una frescor que ja voldrien moltes obres del XXI. L'any passat l'editorial Blackie Books en va repescar una traducció moderna a càrrec de Josep Marco per a Quaderns Crema. Curiosament, pocs dies després, em trobava a la Llibreria Calders i descobreixo entre les novetats un nou títol de Jerome K. Jerome, traduït al català per Alba Dedeu, ben editat per Edicions de la Ela geminada. Ah! Quina bona cosa que al món hi hagi editorials independents! Ambdós llibres són una delícia en aquest temps calorós i, per a molts, vacacional perquè ens ofereixen una estona de lectura divertida, enginyosa, plaent.

La novel·la *Tres homes...* descriu les peripècies de tres anglesos desvagats i un gos durant el trajecte amb una barca de rem pel riu Tàmesi entre Londres i Oxford. Dir això és no dir res perquè, de fet, la història no té gaire importància (ni tan sols completaran del tot el viatge). El que de debò té interès és la gràcia de l'ús del llenguatge i el to narratiu en primera persona, les

interaccions entre els personatges, les nombroses digressions, etc. El llibre és deliciosament i profundament anglès; de vegades, potser massa i tot, quan, per exemple, en passar per l'illa de la Carta Magna recorda la història medieval associada a l'indret amb un to apologetic. A estones deriva cap un to costumista, acrític, però el lector sempre és rescatat per la mala bava i la capacitat irònica pròpia de qui es capaç de riure del mort i del qui el vetlla.

L'altre llibre conté catorze capítols dedicats a diversos aspectes, encapçalats pel dedicat a l'ociositat, que és una peça magistral. Tots ells traspuen un esperit de civilitat positiva i divertida i, sobretot, un gran amor per la llibertat, que caracteritza els anglesos. El lector modern s'ha de deixar portar i, per gaudir completament del llibre, tan sols ha de passar per alt algunes contradiccions del text —ben sovint

deliberades— i superar certes dèries contemporànies per la correcció política: “Jo espero amb candeletes —escriu Jerome— el dia que nosaltres, els homes, no tinguem res més a fer que jeure al llit fins a les dotze, llegir dues novel·les al dia, prendre el te de les cinc agradablement entre nosaltres i no haver d'espèrmer-nos el cervell per a res més que la discussió dels últims models de pantalons i intentant determinar de què estava fet l'abric del senyor Jones, i si li quedava bé. És una perspectiva gloriosa, almenys per als ociosos.”

A les seves memòries, que sospito que han de ser un llibre sucós del qual celebraria una edició catalana, Jerome recorda amb ironia i elegància el maltracte barroer que la seva obra havia rebut dels crítics: “La majoria va considerar [el meu primer llibre] un nyap i, tres anys més tard, en comentar el meu següent llibre [Els pensaments ociosos...], van lamentar que un autor que havia escrit un primer llibre tan excel·lent publicqués a continuació un llibre tan indigno”.

A risc de semblar frívol, els confesso que el Brexit no m'ha tret la son i les obres de Jerome K. Jerome m'hi refermen amb la seva reivindicació de la força de la individualitat. Hi ha moltes formes d'acostar-se a la felicitat a l'estiu, amb el bon temps i les vacances. Jo crec que una de molt bona consisteix a asseure's sota una ombra ben fresca amb qualsevol d'aquests dos llibres i un refresc ben a la vora per anar glopejant. Si, a més, opten per tots dos llibres els asseguro que el plaer serà doble. Bon estiu!

Humor

Boet

